

במדינה

כבר את החפיסות המתאימות. בין הלכות נמצאים גם תיירים. הללו שמחים לראות בכל ביקור שלהם בארץ, כי גרטל עדיין עובדת במרמז. לוא המרץ. ישנם תיירים שבאו לבקר בארץ לפני הרבה שנים. כשהם חוזרים שוב, ורואים שאני עוד נמצאת, הם מחבקים אותי. אנחנו תמיד נתנו יחס מיוחד לתיירים. הסברנו להם את הדרך והצענו להם איפה לבלות.

עכשיו אני עדיין לא יודעת מה לעשות. בלילה הייתי מכניסה תמיד את העגלה לתוך קפה רוול. משפחת קצנגולד, הבעלים של רוול, הם אנשים מאוד טובים ועזרו לנו במשך השנים פרצו לנו הרבה פעמים את העגלה. ברול היא היתה בטוחה. עכשיו אני לא יודעת איפה לשים אותה. נשארנו כאן לבד ברחוב. רוול כבר איננו וזה חבל.

כיום הן סוגרות כבר בשלוש אחר הצהריים.

„כשאנחנו לא פותחות“ מספרת אולי, „הקונים שלנו מדוכאים. כולם אוהבים אותנו. אנשים באים לקנות אצלנו מכל העיר. רק לפני כמה ימים סיפר לי לקוח, שנגמרו לו הסיגריות בתחנה המרכזית. הוא אמר שהתאפק כל הדרך כדי לבוא לקנות פה. אצלכן יש לסיגריות טעם אחר, הוא אמר לי.“

אנחנו עומדות כאן בחמסין וי בגשם. את כל המילחמות עברנו כאן. במלחמת ששת הימים פתחנו באמצע המלחמה, כדי שלחיילים יהיו סיגריות. אנחנו תמיד במצב רוח טוב. הקליינטים אוהבים את זה. מי שאין לו כסף, תמיד קיבל סיגריה בחינם, או שהיינו מלווים לו. תמיד הסתדרנו עם כולם. בגלל זה אף פעם לא היו לנו בעיות.“

(המשך מעמוד 46)

הדינוגופי. היוכה הלבבי, עיניה המאירות, כושרה לזכור ולהכיר כל אדם שאי פעם קנה אצלה חפצי סת סיגריות, והאווירה הידידותית שהיא משרה סביבה — הפכו שם דבר בקרב ציבור הקונים העצום שלה. אפילו כאלה שאינם מעשינים, מרגישים צורך לעצור לרגע קט ליד דוכנה ולהחליף עימה כמה מילים. כזאת היא גרטל, מוכרת הסיגריות.

בשבוע שעבר ניחתה מכה קשה על עיסקה של גרטל. קפה רוול נסגר. המדרכה ליד הדוכן שלה נשארה מיותרת. השולחנות והכיסאות, שלצידם מכרה את הסיגריות שלה, נעלמו. חלק ניכר מציבור הלקוחות שלה, באי בית הקפה, נאלץ לעזוב את המקום.

„קשה לי מאוד“, סיפרה גרטל.

גרטל מימון ואחותה אולי ליד דוכן הסיגריות מול „רוול“ גולדה עישנה סומריין

מישפט

יותר מדי שוטרים

דולא נפגשו השוטרים

במיקרה לא היה

העברייני נתפס

שני השוטרים שתו קפה של שח רית בבית קפה במרכז בתים. הם שוחחו על הא ועל דא. כאשר הר אחד מהם לחברו בחור שעמד ליד הקפה הסמוך. „אתה מכיר אותו?“ שאל השוטר הראשון. „זהו יצחק מסגי, כל השוטרים מכירים אותו.“ השוטר השני מעגף התגורר עה במישטרה, תקע מבט בבחור ואמר: „אני מכיר אותו טוב, רק לפני ימים אחדים היה מעורב בתאונת דרכים מזוהה. אבל שמו יעקב בן-שושן, אתה בטח טועה.“

היה זה תורו של השוטר הראשון לנעוץ את עיניו באיש שלא הבחין עדיין, כי הפך מרכז התעניינותם של שני השוטרים. „מה אתה מדבר, זה מסגי ללא ספק. אני מכיר אותו שנים רבות. יש לו עבר פלילי עשיר, ולא הייתי יכול לטעות בו.“ כך נמשך הוויכוח בין השניים, ושוטר התנועה סיפר לחברו כיצד הכיר בימים אלה את הבחור השנוי במחלוקת.

האיש שאותו הוא מכיר כבן שושן, פגע בתחילת החודש, ליד

(המשך בעמוד 67)

עוברי-אורח בדינוגוף נדהמים לפעמים לגלות עד לאן מגיע זיכר רונה של גרטל. הקשישה כפופת הגו, מסוגלת לזכור אנשים שקנו אצל הסיגריות לפני שנים. תמיד היא מברכת בחביבות את הכל. לעולם אין מצביה-הרוח שלה נוטש אותה. היא מתייחסת אל כולם כאל ידידיה האישיים.

בין ציבור לקוחותיה של גרטל נמצאו גדולי הישוב. „אני זוכרת שאשתו של משה שרת היתה באה לקנות אצלי“, סיפרה גרטל. „גם גולדה מאיר היתה קליינטית שלי. היא היתה קונה סיגריות סומריין תוצרת-הארץ. היום כבר לא מוכרים את זה. כל הקליינטים הגדולים שלי נפטרו אחד אחד. השני, כמעט לא נשאר אף אחד.“

„פעם מכרנו הרבה סיגריות סומריין, דגל דובק 10, סילוון וי אל-על. היום מיספר אחד בשוק זה סיגריות טיים. אנשים מכל הסוגים מעשנים אותן, וכולם באים לקנות אצלי. הממשלה קונה אצלי, המישטרה, וגם אנשים פשוטים. הם כולם רוצים רק את הסיגריות שלי. כולם אוהבים אותי, אפילו השוטרים. הם עוצרים כאן במיוחד עם המכוניות שלהם. עוצרות גם מכרי ניות אחרות, אבל היום הרפורטים יקרים. רק אתמול קיבל מיששו רפורט של אלף לירות.“

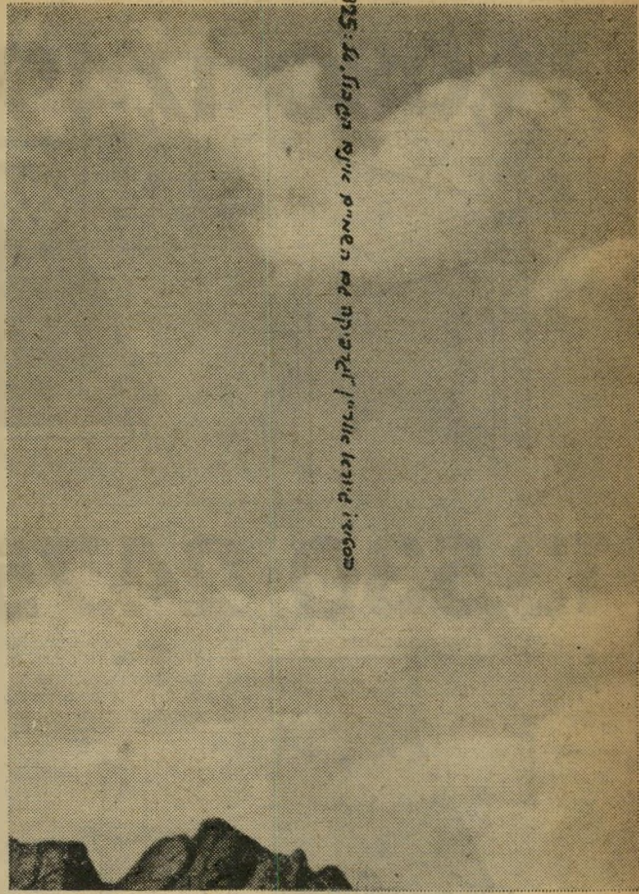
גרטל זוכרת איזה סיגריות מעשינים לקוחותיה הקבועים. כאשר היא מבחינה בהם מרחוק, היא מכינה

„הסיגריה של רוול היא מכה קשה בשבילי. תמיד ישבו כאן אנשים מסביב, דיברו וצחקו. עכשיו הכל נעלם. אין כלום יותר. בלי רוול המקום הזה מת.“

אני נמצאת כאן כי מעט מהזמן שרוול נפתח את המקום הזה נתן לי ראש-העיר ישראל רוקח. בעלי ואני עלינו ארצה משנתאי, בסין. אנחנו שנינו וינאים. עזבנו את אוסטריה בשנת 1938. נשארו בסין 11 שנה ואז עלינו ארצה. כאן לא היה לנו כלום. רוקח רצה לעזור לנו והציע לנו למכור סיגריות.

„אז היו זמנים אחרים. מכרנו קופסה בכמה גרושים. גם האנשים היו אחרים. תמיד היינו נחמדים לכולם ועזרנו למי שרק יכולנו. כולם היו חברים שלנו. גם השוטרים וגם הגנבים. היו הכל יותר גדול. צריך לדעת איך להתייחס היום לאנשים. כשבא איזה בריון, ואני רואה שאין לו כסף, אני תיכף אורמת, היום בטח היום-הולדת שלך ונתנת לו קופסה סיגריות במתנה. הוא מחיך, לוקח והולך. אבל על ההתנהגות של האנשים היום אני מעדיפה לא לדבר.“

לפני 14 שנה נפטר בעלה של גרטל. במשך כמה שנים עזר לה במכירה ידד מבוגר, אך גם הוא נפטר. כיום מנהלת גרטל את ה-עסק יחד עם אחותה, אולי. מדי יום הן פותחות את הדוכן בשעה תשע בבוקר. פעם אפשר היה לקנות שם סיגריות עד השעה 11 בלילה, אך

כפאסו ציוריו ליליין ארציקה עם תשתיים אינף תפארו 56 03232885

האם את מוכנה לקיץ?

״ויט-או״ מכין אותך לקיץ!

קרם ״ויט-או״, סרוק שיער מרגליך ומכית השח במחירות בקלות ובעדינות. ״ויט-או״ מעניק לעורך מנע רך ומלטף ועושה אותך יפה ונחשקת. ״ויט-או״ התכשיר להרחקת שיער הנמכר ביותר באירופה!

מכיל לינולין

Vito

הדרך היפה ביותר להבטחת שיער תנושם

PERFUMED TONIC

דיסקו בעים